

Андріївські вечорниці

Мета: Ознайомити учнів з народними звичаями та обрядами, виховувати повагу до старших, формувати кращі риси українського менталітету, гостинність, працьовитість, почуття гумору, вміння пожартувати та повеселитись.

Вступне слово вчителя.

Великий історик Античності, Геродот, який жив у 5 ст до Христа, стверджував: «Якби всім народам у світі надали можливість вибрати найкращі з усіх звичаїв та обрядів, то кожен народ вибрав би свої власні». Українці належать до тих націй, чия обрядовість найдавніша і найбагатша. Сьогодні одне із зимових свят, улюблених серед української молоді, свято Андрія Первозванного, або, як у народі кажуть, Андрія. Спробуємо відтворити, як колись в українському селі святкували Андрія.

За сценою музика «Ой, у гаю, при Дунаю», презентація краєвиди України.

Ведучий. Україна! Країна смутку і краси, радості й печалі, розкішний

вінок з рути і барвінку, над яким світяться яскраві зорі! Це історія мужнього народу, що віками боровся за волю, своє щастя, свідками чого є високі могили в степу, обеліски та прекрасна народна пісня.

Ведуча. Українська пісня... Хто не був зачарований нею, хто не згадує її, як своє чисте, прозоре дитинство, свою юність, красиву і ніжну. Який митець не був натхнений її мелодіями! Яка мати не співала цих легких, як сон пісень над колискою дорогих дітей своїх? Українська пісня — це бездонна душа нашого народу, це його душа.

Ведучий. Є в народі нашого чудові традиції, колядки, щедрівки і вечорниці є.

Там хлопці й дівчата збираються,
тут знайомляться ще й залицяються.

Ведуча. Ласкаво просимо! Ласкаво просимо!

Моя Вкраїно щиро промовля.

Ласкаво просимо! Ласкаво просимо!

Братерством наша славиться земля.

Ведучий: Добрий вечір, добрим людям

Радо вас вітаємо.

Українські вечорниці

Ми розпочинаємо!

1-ша ведуча. Сьогодні, 13 грудня, в Україні відзначається чудове свято — день святого Андрія Первозванного. За старовинними літописами він був одним із дванадцяти апостолів Христа і приніс слов'янським народам християнство. Крім того, святий Андрій передбачив, що на Дніпровських кручах, там, де він установив хрест, згодом з'явиться славетне місто, що стане осередком православної віри. Так і справдилося. На священному місці постав Київ. З тих пір наша церква вшановує цього святого — першого посланника Божого на слов'янську землю.

2-га ведуча. Але на 13 грудня припадає й інше свято — народне молодіжне свято Калити, тобто зимового сонця. Свій початок воно бере ще з дохристиянських часів і славиться надзвичайно веселими вечорницями, красивими й цікавими обрядами.

1-ша ведуча. За довгі віки народні традиції міцно переплелися з релігійними та отак і дійшли до наших днів. Церковне свято Андрія відтоді зветься в народі Калитою, а молодіжні зібрання, що влаштовувалися ще за часів язичництва, набули назву «андріївських».

2-га ведуча. Готувалися до святкових вечорниць гуртом. Ще заздалегідь молодь зносила до однієї господині борошно, крупи, сушені яблука та груші. Господиня ж готувала своїм гостям пісню вечерю (адже тривав Пилипівський піст).

1-ша ведуча. Але найпочеснішою стравою на це свято вважалася калита — великий круглий корж з отвором посередині, спечений із прісного

тіста. Калиту прикрашали маком, родзинками, ягідками калини, змащували медом. І саме навколо неї і відбувалося веселе обрядове дійство — «кусання калити».

Ведуча. От і ми з вами ненадовго повернемося в минуле та завітаємо на андріївські вечорниці, щоб відчутти красу та поезію стародавніх українських обрядів.

Отже, ласкаво просимо до нашої хати!

Ведучий: Та вечорниці наші незвичайні. Спочатку ми прослідкуємо як персонажі творів, які ми вивчали, збираються на вечорниці.

Звучить музика з «Наталки Полтавки». З коридору до актової зали входить Наталка Полтавка з відрами і коромислом. За нею пан Возний (штани в клітинку або смугасті, піджак, картуз з цiпком, вусики панські, на шиї хустка-шарф).

Наталка, входячи, продовжує розпочату розмову.

Наталка: Бог з вами, добродію! Що ви говорите! Я річі ваші в толк собі не візьму.

Возний: Лукавиш, тее-то я його, моя галочко! І добре все розумієш. Ну, коли так. Я тобі коротенько скажу: я тебе люблю і женитися на тобі хочу. Скажи, говори, отвічай, отвітствуй, могу лі я бить, тее-то як його, мужем, пристойним тобі?

Наталка: Гріх вам над бідною дівкою глумитися: чи я вам рівня? Ви пан, а я сирота, ви багатий, а я бідна: ви возний, а я простого роду, та й по всьому я вам не під пару. У нас є половиця: «Знайся кiнь з конем, а віл з волон.»

Возний: Не о сем, галочко, тее-то як його – хлопочу я, но не желяю із медовіи уст твоїх залишати умілітьельное названіє. Сообразное моему чувствію. (Оглядає її підозріло). А куди же сей час, моя галочко, - тее-то як його, - направляєшся?

Наталка: Дівчата кличуть на вечорниці. Ось принесу води та й попрошу у матері до дівчат-подруженьок.

Возний: А чи не можна. Тее-то як його. Со мною воссоединитися і в парі на вечорниці піти? (Робить гордий вид, хизуючись).

Наталка оглядає возного. Який дуже смішний у своєму одязі, і не втримується- сміється і тікає за сцену.

Возний спочатку нічого не розуміє, знизує плечима. А потім спішить, мало не падає.

З правого боку сцени замучений, ледь живий, з висолопленим язиком повзе чорт. За ним спускається Вакула. Він тримає однією рукою чорта міцно за хвіст, а другою – хворостину. Черевички за пазухою.

Вакула: А куди ти тікаєш, нечиста сило? Постривай лишень! Ще не все: я ще не віддячив тобі!

Вакула бере хворостину і бе чорнта. Той сіпається, скавучись. За третім разом чорт виривається, голосячи, і, як ошпарений, біжить через зал в коридор, підстрибуючи.

Вакула (до публіки): Прийду на вечорниці та й скажу (*витягує з-за пазухи черевички*): «Поглянь. Оксано, які я тобі приніс черевички! Ті самі, які носить цариця» (*Показує всім черевички, піднявши на руках*).

В цей час чути гомін, сміх дівочкий.

-О, це вона, моя люба Оксана!

(*Ховає черевички і піднімається на сцену*).

Уривок із п'єси Івана Нечуй-левицького «Кайдашева сім'я»

Мотря: Нащо ви одв'язали нашого коня та заперли в свій хлів? Не святі ж прийшли з неба та одв'язали його!

Кайдашиха: Одчепись, сатано! Хто його одв'язував! То твої діти їздили по дворі та й упустили його!

Мелашка: Он глянь, тварюко, на тин! Це твій уїнь звалив. Заплати три карбованці та оддай нашого кабана, тоді візьмеш свого коня!

Мотря: Як то? За свого невірного гнилого кабана та ви взяли нашого коня!

Мелашка: Принеси лишень 3 карбованці, а ні, піду в волость тебе позивати!

Мотря: Ще й вона піде у волость! Утри передніше віскривого носа та тоді підеш у волость!

Кайдашиха: Не лайся, бо я тобі в вічі плюну!

Мотря(до людей): та це ж ті каторжні Балаші! Хіба ж ви їх не знаєте?

Кайдашиха: Та це ж ті іродові Довбиші! Хіба ж ви їх не знаєте? Це ж вона того вовчавого заводу з чортячичими хвостами.

Мотря: Хто б казав! Це ж ви ті підтикані, задріпані Балаші! Ті бієвські лобурі, що старців по ярмарках водять! Он зв'язавсь, як на Великдень, а батько ходить по селі з торбами.

Мелашка: Брешеш, брешеш, як стара собака! Та й брехати добре не вмієш! У тебе й до того розуму хисту нема!

Мотря: В тебе вже того розуму, як ц дірявому горшку: стільки, як у твоєї свекрухи!

Кайдашиха: Що я тобі винна. Що ти мене потріпуєш?

Мотря: Оддайте мені коня! Бо як не оддасте, то я сама його візьму!

Мелашка: Ба не візьмеш! Оддай перше кабана та ще й доплати!

Мотря: А за віщо я буду тобі платити? Твої свині скакають у мій город, а моя коняка вскочила в твій! Оддай коня, бо піду з дручком одпирати хлів.

Мелашка: Бав не оддам! Про мене, йди у волость позивати!

Мотря кидається до Кайдашихи, з силою трусить.

Мотря: Натє, їжте мене. Або я вас зім!

Кайдашиха випручується і тікає.

Мотря: Не втечеш. Піймаю – по спині так влуплю, що випадже й друге око!

Кайдашиха: Гвалт! Рятуйте, хто в Бога вірує! Ой, прибе і не помітить!
Кайдашиха вибігає геть, за нею Мотря, а потім Мелашка, тримаючись за голову.

Ведучий: Отямтеся, людоньки! Адже в нас сьогодні вечорниці, тож просимо не бранитися, а розважатися і веселитися!

Ведучий: Завітайте краще до нас на вечорниці на вареники і паляниці!

Українська хата. Виходить господиня.

Господиня (Ірина): Господи, Господи! Як подумаєш, коли це ми дівували, зачуєш де-небудь вечорниці, так аж тини тріщать. А тепер . От скоро треті півні заспівають, а вечорниці ще й не зачиналися. Нехай воно хоч і свято, звісно, а все-таки був час. Ні, що не кажи, а світ перемінився. Хоч би і парубки . Тьху на їхній жест, та й годі. Чи такі були колись такі парубки? Було, як схопить тебе котрий у танці, так до землі й не допустить, так і носить . Ой, ой! Куди то все дівалось?

Горпина: *(Хитає сумно головою.)*

Час іде. Як подумаєш, коли ми ще дівували...Зачуєш де-небудь вечорниці, так біжимо туди, аж тини тріщать.

Ой-ой, куди ж все те ділося?

Господиня: А пам'ятаєш, Горпино, як на Андрієві вечорниці ми вночі після других півнів кликали Долю. Ходили берегом і гукали: «Доле, доле!» - і прислухались, де вона відізветься, - туди й заміж іти і кашу виносили пшоняну з маком до воріт, гукаючи: «Доле! Доле! А йди кашу їсти!» або ж: «Суджене, не згуджене, ходи зо мною кашу їсти!» Якщо обізветься на поклик хто молодий або собак а загавкає тоненько, то та дівчина вийде заміж за парубка, а як обізветься старий або собака загавкає грубо – то за вдівця. Кали ж ніхто не відгукнеться, то дівчина сумує, бо це знак, що її ніхто н засватає. Зівши кашу, дівчата кидали порожній горщик через голову, і коли він не розбився, його топтали ногами.

Горпина: Досить тобі, Ірино, згадувати. А то сум навіваєш. От як дівчата з хлопцями прийдуть, то їм будеш розповідати.

Господиня: А чого це ти одна? А де твій господар, що його і досі нема?

Горпина: Ой, той пройдисвіт, за десь занастився. Десь гуляє дні і ночі, я сердешна, все одна. Ізсушила свої очі, а його все нема.

(Появляється Карась)

Карась: Ой, мабуть я запізнився,
Жінка буде бити,
Скаже: «Де ти волочився,
Старий пройдисвіте?»

Горпина: Звідкіля це ти узявся?
Де ти досі пропадав?

Карась: Знаю, люба, не повіриш,
Що зі мною сталось,
Ой яке ж то лихо
Та й мене спіткало.

Горпина: Що за лихо ти придумав
Мені, вражий сину,
Рогача ось поламаю
Об твою я спину.

Карась: Та нічого не придумав,
Просто на хвилину
Я на ярмарку зустрів
Куму Катерину.

Горпина: На якому ярмарку? І що ж там видивлявся?

Карась: О!Ти можеш собі тільки уявити Великий майдан. І весь він хрясе гарбами, возами, кіньми, коровами, вівцями, хмелем, чобітьми, цукерками, квасом, пивом, сорочками, спідницями, килимами, діжками, рогачами, колесами, свинями, людьми, дітьми... І все це ворушиться, дихає, чигикає, говорить, кричить, лається, мукає, ірже, ремигає, позіхає, кувікає, хреститься, божиться, заприсягається, кудкудакає, квокче, смалить одне одного по пуках. А над усім цим голоблі...

Горпина: Ой, людоньки! І навіщо мені такий чоловік?
Так оце ти, вражий сину,
Цілий день там пропадав?

Я сама все готувала,
Аж тепер ти причалав?

Карась: Ой, Горпине, годі буде,
Перестань-бо вже кричать.

Горпина: Ні, нехай почують люди,
І не буду я мовчати.

Господиня(Ірина): Ну чого ж бо ото вам лаятись?
Чи не краще було б гостей вітати, чуєте, гомін біля дверей?

Заходять 2 дівчини.

1 дівч: Доброго здоров'я, тітко Ірино!

2 дівч: Добрий вечір в добрій хаті!

Господиня(Ірина): Будьте здорові, дівчата. Заходьте.

1 дівч: То ми перші?

Господиня(Ірина): Атож, роздягайтесь, готуйтесь

1 дівч: Я в печі розпалю

2 дівч: А я попідмітаю.

Господиня(Ірина): Та що ви! Піч протоплена, хата підметена.

Допоможіть вареників наліпити!

Дівчата: Давайте.

Знову стук у двері. Ще приходять дівчата.

Дівчата: Вечір добрий пані, і вам дівчата!

Господиня(Ірина): Ви, дівчатоньки-красуні, провинилися, бо до нас на вечорниці припізналися. Тож наказуємо, щоб ви гарну пісню завели.

Звучить українська народна пісня «Розпустили кучері дівчата...»

5 дівчина Ще раз добрий вечір вам! Хай вам бог помагає!

1 дівч : Сказали боги, щоб і ви допомогли!

5 дівч: То загадуйте роботу!

Господиня(Ірина): Принеси із льоуху сметани.

6 дівч: А я?

Господиня(Ірина): А ти візьми коромисло, та води принеси, поки ми вареників наліпимо. А ви, дівчатка, сідайте та пісень нам заспівайте.

Дівчата співаюсь пісню «Чом ти не прийшов?», доліплюють вареники.

1 дівч: Дівчата, майже все.

Господиня(Ірина): Щось сьогодні не густо...

2 дівч? Катря ж заміж вийшла. Олена з Петром від людей ховаються.

Марія з Галиною до тітки Варки на вечорниці бігають. Їм туди ближче. А Одарка ж де?

1 дівч: Та вона ж досі півня зловити для ворожіння не може. Треба починати без неї.

4 дівч: Так не можна. Треба зачекати!

В кімнату забігає Одарка з півнем.

Одарка: Ви сидите, а я поки цього негідника спіймала...

3 дівч: Та годі тобі, годі! Угамуйся. Ось водичка, а ось - зерно.

Вона ставить в одному кутку водичку, а в іншому зерно

Півень, не довго думаючи, підходить до зерна

8 дівчина: А мені бабуся розповідала про таке ворожіння: зловивши качура, курку або півня, дівчата завязували йому голову, а самі, взявшись за руки, крутились навколо нього. Накрикуючи: «До мене, до мене!» На яку дівчину найперше потрапить очманіла птиця, та найшвидше заміж вийде. Півень у нас є. Давайте поворожимо!

Стають дівчата колом, а півень всередині.

Господиня(Ірина): Ну, Одарка, буде твій наречений добрим хазяїном, бо півень до зерна підійшов. А якщо б до водиці, то був би - п'яниця.

Дівчатка засміялися.

4 дівч: Тітонько, розкажіть нам про ваші вечорниці.

Господиня(Ірина): Дівчата, навіщо вони вам? Веселіться собі...

Всі просять : Розкажіть, розкажіть!

Господиня(Ірина): Ну, добре. Ми, так як і ви, дуже любили святкові вечорниці. Особливо «калиту» на Андрія Первозванного.

4 дівч: А що ж таке «калита»?

Господиня(Ірина): Це круглий, змащений медом і посипаний маком, корж, який виготовляли з борошна, яке приносили дівчата. Цей корж підвішували до стелі. Потім обирали «писаря», який повинен бути смішити того, хто підскакував, та намагався вкусити шматок коржа. Також обирався «вартовий», який то підтягував, то опускав на шнурочку «калиту». Тому, хто під час гри сміявся, але не вкусив коржа, писар мазав лице сажею. Якщо всі пробували своє «щастя», а корж залишався, його ділили на всіх.

1 дівч: Як цікаво!

5 дівч (Входить із горщиком сметани): А, ви ще ліпите? Ось сметана.

Господиня(Ірина): То й ти ліпи...

5 дівч: Ой, дівчата, мені такий сон приснився. Ніби іду я полем, а на зустріч далеко-далеко, парубок.

Господиня(Ірина): (жартома): Та такий гарний! Чорнявий, високий. Я задивилась на нього, спіткнулася і впала. Лежу, а він підходить і руку подає. І що?

5 дівч(серйозно): А...мати розбудила корів поїти...До чого це, тітко Ірино?

Господиня(Ірина): Ну, цей сон відгадати дуже просто.

5 дівч: Скажіть!

Господиня(Ірина): Заміж, ти хочеш, от що, Катре.

5 дівч: Ви все жартуєте...

1 дівч: А я знаю, як на хлопців ворожити!

2 дівч: Як?

1 дівч: Треба напекти балабушок - кожна дівчина одну. Потім балабушки на долівці розкласти і впустити собаку – чию балабушку першу зість, та дівчина перша заміж вийде.

3 дівч: Так балабушок нема...

4 дівч: О, а вареники підійдуть?

1 дівч: Не знаю, може і підійдуть.

4 дівч: Тітко Ірино, вареники вже готові?

Господиня(Ірина): Перші вже готові!

1 дівч: Беріть, дівчата, по варенику, і кожна свого позначе.

Дівчата беруть вареники, кожна свого позначає, кольоровою ниткою, або кольоровим папірцем. Простеляють на долівці рушник і кладуть вареники.

Входить 6-та дівчина. У неї на коромислі порожні ведра.

6 дівч: А що це ви на долівці вареники розклали?

1 дівч: Ворожити будемо, клади і ти свого.

6 дівч. *(бере вареник, кладе його на долівку):* А як ворожити?

1 дівч: ось, бачиш, наші вареники! Треба впустити собаку і, чийого вареника вона зїсть – та дівчина перша заміж вийде.

6 дівч: У цьому році?

1 дівч: Авжеж! Тітко Ірино! Впустіть Сірка!

2 дівч: Тьху! Так, Сірко ж здох....

1 дівч: Справді?

Господиня(Ірина): На тому тижні...Старий уже був, ось такий місяць з будки не вилазив.

1 дівч: Що ж тепер робити?

4 дівч: Одарко! Роман ще коло криниці?

6 дівч: Певно... Я ж води так і не набрала...Добре, що хоч півня спіймала. А він тобі навіщо?

2 дівч: А ми його замість пса використаємо.

4 дівч: А можна?

5 дівч: Він же не знає, де чий вареник. От скажемо одного зїсти, хай і їсть.

Господиня(Ірина):: Це цікаво!

4 дівч: Тітко Ірино, а ви теж вареника покладіть! Ви ж молода ще...

Господиня(Ірина): Та що ви, дівчата...Яка я молода...

1 дівч: Кладіть-кладіть!

Стук у двері.

Господиня(Ірина): Хто там?

Роман: Добрий вечір!

Господиня(Ірина): Добрий вечір! А чого тобі так рано?

Роман: Ой, дайте води напиться, бо так хочу їсти, що аж переночувати нема де.

Господиня(Ірина): Щось не те говориш ти.

1 дівч: А що робити вмієш?

Роман: Можу ложки змайструвати, ще й затанцювати, та як буде ваша ласка, побрехеньки розказати.

4 дівч: Дівчатка, на ловця і звір біжить. Романе, у нас до тебе справа серйозна є, допоможеш?

Сміх

Роман: Води принести? То я зараз!

(Бере відра)

4 дівч: Скажіть йому ви, тітко Ірина.

Господиня(Ірина): Ось що, Романе, бачиш вареники?

Роман: Ну..

Господиня(Ірина): Ото з'їж одного чи два, а то й всі!

Роман: Та то я пожартував, щоб до хати зайти. Не голодний я.

Господиня(Ірина): Дівчата ворожать. Просять. Уваж...

Роман: Ну добре вже. А смачні? А не сирі? А не гливкі? А з чим?

Підходить до вареників, бере.

Роман: Холодні вже...а що там, камінці?

Господиня(Ірина): Та не бійся, ніхто над тобою збиткувати ся не збирається, кажу ж: дівчата ворожать.

Роман: Ну добре вже...Ось цей найтепліший. Цього і з'їм.

Бере вареник господині, з'їдає, дівчата всміхаються, господиня ніяковіє.

Роман, здивований, нічого не розуміє.

1 дівч: Що, Романчику?

Роман: А ну вас!

2 дівч: Ну з'їж ще хоч один, не отруїшся.

Роман бере ще один вареник, надкущує і кладе назад.

Роман: Холодний, у горлянку не лізе.

Роман іде до дверей.

1 дівч: Стій, стій же, Романе. Ось тобі сметани. Доїж, голубе, дуже прошу.

Роман бере сметану, неохоче бере вареник, доїдає.

Роман: То я води принесу.

Бере відра, виходить

3 дівчина: Ну що?

1 дівч: А те, що в цьому році першою вийде заміж тітка Ірина.

Господиня(Ірина): А ну вас!

5 дівч: А мій вареник? Навіщо ж ти його примущувала зісти?

1 дівч: Бо чий вареник тільки надкушений – то біда тій дівчині!

2 дівч: А давайте ще поворожимо.

7 дівч: *(Вбігає захекана)* Ой! Добрий вечір, тітко Ірино, і вам, дівчата!

Господиня(Ірина): О, чи ти, дівко, десь тікала, чи вже танцювала?

7 дівч: Ще ніде не танцювала, а від матінки тікала, бо на вечорниці до вас не пускала. Дала мені кужіль в руки, щоб я гарно пряла.

1 дівч: А що ж ти?

7 дівч: А що я? (руки в боки) Кину кужіль на полицю...І давай на вечорниці.

У двері стукають хлопці

4 дівч: Агов, хто такі?

1 хлопець: Пес рябий, баран круторогих, ведмідь клишоногий, цап бородатий, заяць вухастй, пустіть до хати.

Всі дівчата: Не пустимо в хату, бо вас дуже багато.

Хлопці знов грохочуть.

2 хлопець: Пустіть, добром просимо, а то стіни вам порозносимо.

2 дівчина: Ми ж візьмемо рогачі, то поламає ваші спини.

2 хл: Дівчатонька – голубятонька, та ми ж прийшли не битися, а миритися. І гостинці принесли. І музик привели.

Заходять.

5 хл: Були ми вже в одній хатині, так нас пригостили: капусти намастили, вареників з перцем дали, та й з хати прогнали.

3 дівч: Щиро ми зустрінем вас, але чим порадуєте ви нас?

Змовляються.

Хлопці: А ми хлопці-запорожці: вдалі та веселі, як танцюєм гопака, тримаємося стелі.

Горпина: Хоч не знаю, звідки ви, чи то з півдня, чи з півночі в нашу хату зайшли. Просимо, просимо всіх сідати і з дівчатами пісню заспівати.

Пісня «Ходи моя люба» - інценівка

Підходять ближче.

5 хл(здивовано): Лихо! Та ми не в цю хату попали!

2 дівч: Ну, то йдіть собі. (Штовхає хлопця, а він її пригортає)

2 хл: Справді, не в ту! Якись тут дівчата худючі та злючі!

3 дівч: Вмийся, парубче, тоді й побачиш.

Пісня «Ішов козак потайком»

5 хл: Ой, тепер бачу! Оця як паляниця! Пишна і тепла. Дай-но я погріюсь.

Пробує пригорнутися.

4 дівч: Ой, хіба це парубки? Кров не гріє! Діди старі!

Ми таких не хочемо мати, дідугани, геть із хати.

5 хл: Ми до них з чистим серцем, а вони у душі з перцем.

4 хл: Не дівчина, а крижина!

5 дівч: Щоб розтанув в серці лід, то зіграти гарно слід.

2 хл: Спробуй! Єге-й, музико! Як музика заграє, лід у серцях розтає!

Гра «Бубен»

Господині(Ірина): Помирились? То тепер запрошуємо за стіл.

5 дівч: Милі гості, просим сісти.

Вареники будем їсти.

Вареники непогані.

Вареники у сметані.

6 дівч: Вас чекають у макітрі.

Вареники дуже ситні.

Вареники непогані,

Вареники у сметані

Пісня «Ой мій милий вареничків хоче» - інсценування

Всі пригощаються.

Інсценування «Ой там на товчку, на базарі»

Переспівки за столом між 2-ма рядами

Господиня (Ірина): Шановні гості! Прийшов час і калиту зустрічати.

Дві дівчини несуть на стрічці калиту.

Інші дівчата: Сонце заходить, а калита сходить.

Назустріч калиті йде господиня. Несе в руках, на вишитому рушнику, горщик з кашею.

Усі дівчата: Калито наша, он тобі каша. А нам дай краси і сили, щоб ми на світі довго жили.

Господиня: Оце так калита! Славна та красна. На весь світ прекрасна.

Усі дівчата: Ой калита, калита, із чого ти вилита?

1 дівч: Ой я житом сповита, ой я сонцем полита. На красному житі по білому світі.

5-й хлопець: Дівчата є, калита є, давайте ж її прив'яжемо і будемо кусати.

2-є хлопців підвішують на стрічці калиту, потім кладуть посеред хати хрест-навхрест коцюбу та рогач.

1 хл: А хто буде паном Калитинським?

6 хл: Давайте я

3 хл: А хто паном Коцюбинським? Дозвольте мені.

Хлопці по черзі намагаються вкусити калиту, якщо не виходить, то Коцюбинський мастить їх сажею. Якщо не дістались калити, то знімають її і ділять на всіх.

Ведуча: Ми гуляли, веселились

Усім весело було.

Вечорниці завершилися

І здається, все пройшло.

Ведучий: Ні, так просто не проходить,

В серці струночка бринить.

Про Андрії в- вечір спогад

В нашім серці буде жить.

Ведуча: Шановні гості, дорогі однодумці!

Ми раді, що сьогодні в нашій світлиці зібралися люди, яким не байдуже майбутнє національної культури. І поки ми збиратимемося на такі вечори – вечорниці, «наша пісня, наша дума не вмере, не загине»

Ведучий: Хай же вам добробуту прибуде,

Мир і праця будуть навіки.

Щастя вам, здоров'я, добрі люди,

Хліб і сіль вам, наші земляки.

Всі учасники співають пісню «І у вас, і у нас все буде гаразд.»

А ось так у нас було: